

II Niedziela Wielkiego Postu – Dzień Modlitwy, Postu i Solidarności z Misjonarzami / Niedziela „Ad Gentes”

Rdz 12,1-4a; Ps 33,4-5.18-20.22; 2 Tm 1,8b-10; Mt 17,1-9

Komentarz:

Wielki Post to czas dogłębnej przemiany życia. Przyjmując w Środę Popielcową na swoje głowy znak popiołu weszliśmy na drogę wielkopostnego duchowego wysiłku, który wsparty łaską Bożą ma w nas zaowocować nawróceniem. Słuchając słowa Bożego, karmiąc się Ciałem Chrystusa oraz podejmując się wielkopostnych wyrzeczeń pragniemy odsuwać od siebie wszystko, co zagusza i przysłania nam Boga. Pragniemy odnowić oraz umocnić w sobie to co prawdziwie chrześcijańskie w naszym życiu. Uczestnicząc dziś we Mszy Świętej, przyjmując szczerym i otwartym sercem słowo Boże, w tę II Niedzielę Wielkiego Postu wraz z całym Kościołem w Polsce modlitewną pamięcią i materialnym wsparciem otaczamy polskich misjonarzy, rozsianych na wszystkich kontynentach. Dziękujemy za ich posługę, za ich trud i poświęcenie na rzecz wzrostu Królestwa Bożego wśród ludów i narodów, gdzie nie słyszano dotąd o naszym Panu Jezusie Chrystusie. W Dniu Modlitwy, Postu i Solidarności z polskimi misjonarzami, chcemy prosić Boga, aby i nam dał siły do mężnego wyznawania wiary w miejscach naszej nauki, pracy, zamieszkania i odpoczynku.

Akt pokuty:

Mając świadomość naszej grzeszności, sprawując te święte obrzędy uznajmy przed Bogiem nasze słabości, uchybienia i grzechy.

K. Panie, który przebaczyłeś skruszonemu Piotrowi, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Chryste, który obiecałeś Dobremu Łotrowi Królestwo niebieskie, zmiłuj się na nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

K. Panie, który zesłałeś Apostołom Ducha Świętego na odpuszczenie grzechów, zmiłuj się nad nami.

W. Zmiłuj się nad nami.

Homilia:

Wiele razy – nawet i w tym roku – słyszeliśmy o tym, jak ludzie podejmują się realizacji noworocznych postanowień. Bardzo często dotyczą one zmiany nawyków żywieniowych, zwiększonej troski o zdrowie, walki z nałogami, czy innego rodzaju złymi przyzwyczajeniami. Człowiek taki, choć często powodowany „słomianym zapałem” pragnie podjąć się wewnętrznej przemiany, czy dokonać przewartościowania swojego życia. Słowem – chce aby jego życie stało się lepszym.

Takiej przemianie służy czas Wielkiego Postu. Jednakże przemiana, o której tu mowa nie dotyczy doczesności, lecz tego co dla katolika jest najważniejsze, czyli życia wiecznego. Bywa, iż towarzyszy jej swego rodzaju niepokój i niepewność związana z tym, czy mimo wielu przeciwności uda się wytrwać w dobrym oraz wypracować w sobie prawdziwie chrześcijańskie postawy.

Dlatego też kiedy przychodzimy do świątyni w II Niedzielę Wielkiego Postu, Kościół mówi nam, że swego rodzaju obawy i niepewność towarzyszyły nawet takim postaciom jak starotestamentalny Abraham, czy uczeń Apostoła Narodów – Tymoteusz. Nie wolno jednak zatrzymać się na takiej pobieżnej lekturze przeznaczonego na dziś słowa Bożego, ponieważ niesie ono w sobie o wiele głębszą treść. Abraham w swym podeszłym wieku, podejmując trud wędrówki do ziemi wskazanej przez Boga nie tylko staje się posiadaczem nowych, żyznych terytoriów, na których będzie mógł paść swoje trzody, lecz nade wszystko jest dziedzicem Bożej obietnicy i adresatem Jego błogosławieństwa. To nadprzyrodzone wsparcie, zapewnienie, że w tę wędrówkę podąży on z Bogiem, sprawiają, iż odsuwa on od siebie poczucie lęku, niepewności, lecz bez wahania udaje się w drogę zabierając ze sobą również swego krewnego Lota.

Boża obietnica związana z towarzyszeniem człowiekowi, podejmującemu trud przemiany swojego serca, dostosowywania swojego życia do wymogów Bożego prawa, widoczna jest również w dzisiejszej Ewangelii, która maluje przed nami doskonale znaną scenę, której głębię podkreśla formularz Mszy Świętej, chociażby modlitwa wstępna, zwana kolekta: „Boże, Ty nam nakazałeś słuchać Twojego umiłowanego Syna, ożywiaj naszą wiarę swoim słowem, abyśmy odzyskawszy czystość duszy, mogli się cieszyć oglądaniem Twojej chwały”. Ten szczególnie czas, w którym przygotowujemy się do należytego przeżywania Świąt Zmartwychwstania Pańskiego, wzywa nas do wsłuchiwania się w to co Bóg pragnie nam powiedzieć, aby nie zwątpić na drodze wewnętrznej przemiany i wyrzeczenia, oraz wytrwać i nie stracić nadziei na to, że ten duchowy trud naprawdę ma sens.

W tym, aby z nadzieją spojrzeć na swoje życie duchowe i podjąć się wysiłku nawrócenia i przemiany życia pomagał nam przeżywany tak niedawno Rok Jubileuszowy 2025, który wzywał nas, abyśmy jako pielgrzymi tej ziemi byli pełni chrześcijańskiej nadziei. To przesłanie nieodzownie łączy się z wielkopostnym wezwaniem do poprawy obyczajów, ponieważ każdy kto wierzy Bożej obietnicy zbawienia w Chrystusie, porzuca złe postępowanie i żałuje za popełnione winy, pełen nadziei na życie wieczne doświadcza Bożego przebaczenia, stając się tym samym świadkiem Ewangelii – uczniem samego Pana i głoszącym Jego orędzie misjonarzem.

Świadcami Dobrej Nowiny rozsianymi po całym świecie są przecież i polscy misjonarze oraz misjonarki. Tworząc grupę 1617 osób posługują w 99 krajach świata, czyniąc wszystko co w ich mocy, aby ukazywać innym samego Boga. Czynią to nie tylko poprzez głoszenie słowa Bożego, sprawowanie sakramentów, katechezę, czy budowę kaplic i kościołów. Ludziom, wśród których posługują zapewniają to co tak potrzebne do życia, W stołówkach, czy schroniskach karmią głodnych, wykopują studnie czym zapewniają dostęp do wody oraz tworzą ośrodki zdrowia, przychodnie i szpitale, pomagając w utrzymaniu należytej higieny i stanu zdrowia. Prowadzą szkoły, przedszkola i sierocińce, pomagając zdobyć wykształcenie, dając przez to tamtejszym mieszkańcom szansę na lepsze życie.

Wielkim wsparciem dla polskich misjonarzy i misjonek jest Dzieło Pomocy „Ad Gentes” powołane przez Komisję Konferencji Episkopatu Polski ds. Misji. Finansuje ono projekty, medyczne, ewangelizacyjne, edukacyjne i charytatywne, które pragną zrealizować właśnie nasi rodacy pełniący posługę misyjną na wszystkich kontynentach świata. W II Niedzielę Wielkiego Postu w całym Kościele w Polsce przeżywamy Dzień Modlitwy, Postu i Solidarności z misjonarzami, pragnąc wspomóc ich w dziele głoszenia Ewangelii. Jako uczniowie-misjonarze wiemy, że zaangażowanie na rzecz misyjnej działalności Kościoła nie spoczywa jedynie na papieżu, biskupach i misjonarzach, lecz jest obowiązkiem nas wszystkich, ponieważ wszyscy jesteśmy ochrzczeni i posłani. W to zadanie możemy włączyć się właśnie dziś, składając do puszek dobrowolną ofiarę, wspierając dzięki temu naszych polskich misjonarzy i misjonek.

To dzięki naszemu wsparciu mogą oni pomagać innym, ukazywać piękno życia chrześcijańskiego i wspierać w przemianie życia. Niech dzisiejsza niedziela, stanowiąc kolejny przystanek na wielkopostnej drodze nawrócenia uwrażliwia nas na potrzeby związane z misyjną działalnością Kościoła i przypomina, że każdy z nas jest uczniem-misjonarzem, który swoim codziennym postępowaniem ma pokazywać Chrystusa.

Modlitwa wiernych:

Ojcu w niebie, który pragnie przemieniać nas swoją łaską i obdarzać tym, co potrzebne dla naszego zbawienia, przedstawmy ufne prośby:

1. Módlmy się za Kościół Święty, aby wsłuchując się w słowo Boże niewzruszenie wskazywał drogę do życia wiecznego. *Ciebie prosimy...*
2. Módlmy się za Ojca Świętego Leona XIV, by z odwagą prowadził Bożą Owczarnię do bezpiecznej przystani zbawienia. *Ciebie prosimy...*
3. Módlmy się za polskich misjonarzy i misjonek rozsianych na wszystkich kontynentach świata, aby byli gorliwymi siewcami ziaren Ewangelii, a doświadczając wsparcia swoich rodaków ukazywali piękno chrześcijańskiej wiary. *Ciebie prosimy...*
4. Módlmy się za wspólnoty parafialne, w których w tym wielkopostnym czasie prowadzone są rekolekcyjne ćwiczenia duchowe, aby zaowocowały one łaską nawrócenia i umocnienia wiary, a przez to stały się przyczyną do dawania świadectwa o Chrystusie i Jego Kościele. *Ciebie prosimy...*
5. Módlmy się za naszych bliskich zmarłych, w sposób szczególny za zmarłych misjonarzy oraz za zmarłych darczyńców misji, aby po trudach ziemskiej pielgrzymki otrzymali nagrodę życia wiecznego w niebie. *Ciebie prosimy...*
6. Módlmy się za nas tu zgromadzonych, abyśmy w naszym życiu otwierali się na przemieniające działanie łaski Bożej i stawali się prawdziwymi uczniami Chrystusa. *Ciebie prosimy...*

Wszchemogący wieczny Boże, Ty zechciałeś posłać na świat swojego Jednorodzonego Syna, a przez Jego śmierć i zmartwychwstanie dokonać odkupienia rodzaju ludzkiego, + pokornie Cię błagamy, * wysłuchaj naszych modlitw, które przedstawiliśmy Tobie i spraw, by Lud Twój, żyjąc zgodnie z Twoją wolą był prawdzie solą ziemi i światłem świata. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.